

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 7 Ročník XVII

3. dubna 2020

***Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne.
Kristus nechť od svého lidu zažene veškeré zlo!***

Bratři a sestry, milí farníci, všechny Vás zdravím v této zkoušce, která postihla již celý svět! Jsou před námi hlavní svátky křesťanské víry Velikonoce. Nebude možné je slavit jako vždy společně a slavnostně v našich kostelích. Ale o to intenzivnější může být rodinné semknutí při domácí modlitbě. Na začátku obecné karantény jste byli vybízeni k prožívání "**domácí církve**". Co to je? To znamená, že Církev svatá je každá věřící rodina – ne jen při mši svaté v neděli, kdy předsedá liturgii kněz – ale i doma! Přenosy bohoslužeb online v této době, kdy jsou veřejně zakázány ze zdravotních důvodů, toto povědomí domácí církve poněkud narušují. To proto, že vedoucí úlohu v té chvíli opět převezme kněz, který někde v soukromí slaví mši svatou. Tak se stáváte (vůči sobě navzájem doma) pasivními "posluchači", byť přímého přenosu. Jistěže, bez kněze nemáme svátosti – vrcholem mše svaté je právě svátost Eucharistie, svaté přijímání. Ale jak dobře víme, nemůžeme se živě zúčastnit a svaté přijímání lze přijmout pouze duchovním způsobem modlitbou a touhou. O co tedy jde, řeknete si – mši sv. pozoruji na monitoru a pak učiním duchovní sv. přijímání...! Naše akolyty, kteří mi pomáhali v neděli v dalších farnostech, jsem vyučil právě v tom - pochopit, že bohoslužbu slova (1. část mše svaté) můžou vykonat a také vykonávají laici - úkon kajícího, čtení z Písma svatého, zpěv žalmu, vyznání víry, přímluvy... – to vše máte v návodech online a v nedělním misálku a tak se lze v každé rodině setkat s Pánem Ježíšem doma. Pokud budete jen pasivně sledovat monitor, ochudíte se o živou spoutání domácí modlitbu se svými nejbližšími. Nenamlouvejte si, že jste aktivně účastni mši svaté u televize! To je vytáčka. Potřebujete trochu sebedůvěry vzít modlitbu rodiny do své režie. Když to nedokáže otec rodiny (což by měl!), zbyde to opět na matku či babičku... Je hezké, že máme mše online, ale je smutné, že doma nedokážete **ONLIVE** slavit neděli v rodinném kruhu, uprostřed s Ježíšem, naším Pánem... Chápete? Pán Ježíš nás učí, že je již svým Slovem mezi námi a že nejen chlebem je živ člověk, ale i slovem Božím. Víím, že to někteří nedokážete přijmout, protože jste zvyklí na (pro Vás neodmyslitelný) kněžský servis... Ale jsme v mimořádné době, která si vyžaduje mimořádné prostředky. Tato drsná doba nás může naučit něco, co katolíkům dosud chybělo! Prosim Boha, aby dal katolíkům živou, osobní, au-

tentickou víru v Jeho přítomnost a v Jeho Slovo, kterým je On sám! Tuto dobu považuji za velkou výzvu právě pro Vás, "laiky" (to slovo nemám rád), abyste oživilí "domácí církev", tj. Vaše rodiny, které mají být základními buňkami Kristovy Církve svaté! **A prosím za to, abychom mohli společně co nejdříve opět v našich chrámech "na živo" slavit tajemství víry...** Přeji Vám požehnané Velikonoce, zdraví těla i ducha, lásku k sobě navzájem a především zdravou živou víru, amen!

A ještě prosím, udělejte svým mladým důsledné kázání na téma ohleduplnosti vůči starším! Viděl jsem po městě potulovat se skupinky mladochů, kteří nerespektují omezení a chovají se jako o prázdninách. Ano, oni jsou mladí a tím i resistantní a nemají navenek žádné problémy, ale neznamená to, že virus v sobě nemají! Můžou být přenašeči. A pak přijdou z venku domů - a doma, nebo u příbuzných, jistě bude i někdo starší, kdo může být skrze jejich neohleduplnost virem ohrožen na životě. Musejí dodržovat hygienu (mýdlová horká voda je neúčinnější, viz níže ohledně desinfekce) a příp. odstup od starších, v osobním kontaktu s nimi se nebát použít roušku. Ať to dělají pro ně a z lásky k nim! Děkuji za pochopení.

Bůh Vám žehnej †! Pater Petr

Požehnání, které rozčísá temnoty strachu - Vatikán 27. 3. 2020

Nad liduprázdným náměstím sv. Petra, omývaným hustým deštěm, ve společenství světců všech stavů, různých staletí a národů, stojících proti soumráčnému nebi nad dórskými sloupy Berniniho kolonády, obraz papeže Františka ukazuje k situaci člověka v jeho obnaženosti a samojedinosti před Bohem. Hořící olejové lampy, potůčky stékající po starém procesním kříži od sv. Marcela, který vysazená římsa Madernova průčelí baziliky nedokázala zcela ochránit před všudypřítomným hustým deštěm, ikona *Salus populi Romani* za zamženým ochranným sklem. **“Utěš své děti a otevři naše srdce naději, abychom mezi námi pocítili tvou otcovskou přítomnost,”** modlil se papež v úvodu. Petrův nástupce se z místa mučednictví prvního ze svých předchůdců přimlouvá za celé lidstvo. Připomíná “pevnou Petrovu víru”, ve své promluvě několikrát opakuje Ježíšova slova na rozbouřeném Genezaretském jezeře: »Proč se bojíte? Ještě nemáte víru!« – a žehná “*Urbi et Orbi*”, Městu a světu, zahrnutém v symbolickém náručí Svatopetrského náměstí. Papežovo požehnání donesla média do všech koutů světa, sužovaného globalizovaným strachem z pandemie, která podrývá vědomí všemocnosti a vykazuje nás do patričních mezí, do mezí smrtelnosti, křehkosti, ale také života jako daru a milosti. Papežské požehnání promlouvá hlubokým hlasem tradice zakořeněné v dějinách římské církve, pradávnými gesty, které byly neseny vírou našich předků a zároveň ji nesly. A volá k důvěře v Pána, který je blízky a odpovídá, když jej o odpověď žádáme. Vždyť také Ježíš “*jakmile je požádán, zachraňuje svoje malomyslné učedníky.*” Požehnání *Urbi et Orbi* patří svou povahou do dnes vytěšňovaného řádu milosti, do řádu Boží Prozřetelnosti, v němž neplatí zákony pokusu a omylu, řádu, který se vymyká naší kontrole, přerůstá nás a zároveň bez něho nemůžeme být plně lidští. V posledních desetiletích bylo toto požehnání

vyhrazeno nejslavnostnejším okamžikům církevního roku, Papež jej uděluje z lodžie Vatikánské baziliky na Hod Boží vánoční a Hod Boží velikonoční a pak už jen bezprostředně po svém zvolení na Petrův stolec. Před rozbitím papežského státu v roce 1870 žehnal Pontifex světu tímto slavnostním způsobem častěji, rovněž z dalších míst Věčného města. Ze Svatopetrské baziliky na Zelený čtvrtek, na svátek apoštolů Petra a Pavla (a po své korunovaci), z baziliky sv. Jana na Lateránu na svátek Nanebevstoupení (někdy kvůli počasí přesouvané na Svatodušní svátky) a od Santa Marie Maggiore – P. Marie Větší – na slavnost Nanebevzetí. Mimořádné požehnání bývalo udělováno také během Jubilejních let. Papežovo rozhodnutí požehnat světu v čase epidemie, v postní době, dva týdny před Velkým pátkem nás vrací k významu tzv. plnomocných odpustků, definovaných jako **odpuštění časných trestů za hříchy, jejichž vina byla zahlazena a které získává náležitě připravený věřící za určitých podmínek zásahem církve, čerpající z pokladu zadostiučinění Krista a svatých.** (KKC 1471). Katechismus vysvětluje tuto nauku o očištění z důsledků, které hřích působí na zemi, neboť naše skutky se dotýkají světa kolem nás. Církev se proto v těchto slavnostních chvílích dovolává přímluvy světců a celého Kristova mystického těla, ve jménu dobra, které přesahuje zlo způsobené hříchem. Církev prosí o projev “solidarity” společenství svatých. Papežovo požehnání však mělo tentokrát mimořádný ráz: Předcházela mu adorace ve vestibulu baziliky. V průhledu rámoval monstranci baldachýn nad Petrovým hrobem a prázdná bazilika symbolizovala všechny prázdné chrámy, ze strachu z nákazy zamčené nebo zbavené bohoslužeb. Západní civilizace se ocitla v době prázdných chrámů a blíží se velikonoce bez společného slavení Kristova vzkříšení. V litaniích, složených k této zvláštní příležitosti, se ozvaly prosby, na něž bychom neměli s vypnutím televizní obrazovky zapomenout: **Osvobod' nás Pane od pýchy a domyšlivého přesvědčení, že si poradíme bez Tebe; osvobod' nás od klamů strachu a úzkosti. Uchraň nás Pane od nemocí, epidemií a strachu ze svého bratra; uchraň nás ničivého bláznovství, nelitostných zájmů a násilí; uchraň nás klamu, špatných informací a manipulace svědomí.** Papež František pak žehnal Městu a světu ze vstupní brány Svatopetrského chrámu. Třikrát pozvedl monstranci ve znamení kříže. Z trojnožky s řeřavými uhlíky se linul dým kadidla zápasící s deštěm. Daleko za zábradlím ohraničujícím hranici Vatikánskému státu mu svítily v ústrety majáky policejních aut. Ale ve středu náměstí zůstal kříž, na jehož soklu stojí vytesáno: **Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat. Christus ab omni malo plebem suam defendat = Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne. Kristus nechť od svého lidu zažene veškeré zlo.**

SVĚDECTVÍ LÉKAŘE Z LOMBARDIE

„Uvedomili sme si, že vedomosti človeka sú konečné a potrebujeme Boha! Nikdy mi nenapadlo, ani v najjemnejšom nočnom more, že niekedy budem vidieť a prežívať to, čo sa sa tu deje v našej nemocnici už tri týždne. Táto hrôza sa veľmi šíri a je čoraz viac nenastaviteľná. Na začiatku ich prišlo len niekoľko, potom po

stovkách ... a teraz nie sme lekári, ale triediči... musíme sa rozhodnúť, kto má žiť a kto má ísť domov zomrieť, hoci títo ľudia poctivo platili Taliansku dane. Dva týždne dozadu som ja a moji kolegovia boli zarytí ateisti. Toto bolo normálne, veď sme verili vo vedu, tak sme sa to učili. A veda vylučuje Božiu prítomnosť. Vždy som sa vysmieval rodičom, lebo chodili do kostola. Je tomu deväť dní, čo k nám prišiel 75-ročný pastor s vážnymi dýchacími problémami. Mal Bibliu a z tej čítal zomierajúcim držiac ich za ruku. My sme už boli psychicky aj fyzicky vyčerpaní a bez nádeje a keď sme mali trochu času, sadli sme si a počúvali ho. Teraz musíme priznať; ako ľudia sme dosiahli svoje limity, viac nemôžeme urobiť! Denne zomiera čoraz viac ľudí. Sme vyčerpaní, dvaja z našich kolegov sú mŕtvi, a ostatní sotva stoja na nohách. Uvedomili sme si, že vedomosti človeka sú konečné a potrebujeme Boha! Začali sme sa modliť vždy, keď sme mali pár minút. Neuveriteľné, ale ako zarytí ateisti, sme prišli k tomu, že sme našli pokoj u Boha! Jeho prosíme, aby nám pomohol vytrvať v ošetrovaní pacientov. 75-ročný pastor včera zomrel. Ako nikdy doteraz – hoci sme za posledné tri týždne mali 120 mŕtvych – sme boli všetci zničení. Pokiaľ bol starý pastor s nami, podarilo sa mu priniesť taký pokoj, aký sme ani nedúfali, že nájdeme. Pastor odišiel k Pánovi a onedlho ho budeme nasledovať. Šesť dní som nebol doma, neviem, kedy som jedol naposledy, a uvedomil som si, aký som bol neužitočný na tejto zemi. Chcel by som pomáhať ostatným až do môjho posledného dychu. Som šťastný, že som prišiel k Bohu, keď som obklopený utrpením a smrťou svojich blížnych.“

(Rozprávanie Juliana Urbana, 38-r. lekára v Lombardii; zapísal Gianni Giardinell)

Nouzový program Velikonočných sviatkov

Veľký pátek

městský kostel v Rožmitále p. Tř.: 15,00 – 17,00 hod – soukromá křížová cesta, soukromé bezkontaktní uctění Kristova kříže, svátost smíření / nutno dodržovat rozestupy!

Bílá sobota

farní kostel ve Starém Rožmitále: 9,00 – 11,00 hod. – adorace, svátost smíření ve zpovědnici / nutno dodržovat rozestupy!

Upozornění – výjimečná návštěva kostela je možná pouze při dodržení všech hygienických opatření – nesať na kliku kostela bez rukavic, roušky samozřejmostí, dodržovat rozestupy, omezit osobní pozdravy atd., doma pak důkladně umýt mýdlovou vodou ruce a obličej, díky!

Domácí liturgie – viz web farnosti: www.farnostrozmital.cz